

Ágoston Tamás CSALÁDRAJZ

Amikor a matematikatanár
kihívott felelni a törtekből,
csak álltam és pislogtam –
a szemhéjam
nyitódott,
csukódott,
nyitódott,
csukódott,
olyan gyorsan, hogy szaggatottan láttam magam előtt
a táblát meg a krétát,
mint egy elromlott vetítógép.

Anyám vitt el a pszichológushoz.

A fehér köpenyes, kontyba fogott hajú nő
egy levendula illatú szobában ült,
s barátságosan mosolygott, mikor beléptem.
Sárga asztalkához ültetett.
Papírt rakott elém meg néhány ceruzát.
Meggért, hogy rajzoljam le a családomat.

Már a buszon ültünk, mikor anyám
rám nézett s könnyes szemmel megszorította a kezem.
A rajzom csücske kikandikált a táskájából.

Aznap már nem mentem iskolába,
hanem indiánost játszottam az udvarunkon,
elrejtözve a paradicsompalánták között.
Nem törődtem a házat szétvető ordibálással,
ajtócsapkodással, tányértöréssel.
Akkor dugtam ki tolldíszes fejem
a kutyaól mellett álló rozsdás hordóból,
amikor hirtelen kivágódott az ajtó,
s megjelent apám a verandán.
Távrolról is jól láttam,
hogyan a rajzomat lobogtatja a kezében.

Mikor káromkodva beviharzott megint a házba,
odaszaladtam az orgonabokor mellett kéklő kukához,
és lábujjhegyre állva belenéztem.
A széttépett papírdarabkákról
egy torzonborz óriás lapátkeze intett felém
meg egy apró, tojásformájú fej,
beszorulva az asztal alá.

Rémülten csaptam le a fedelet.

kép | images.medicaldaily.com